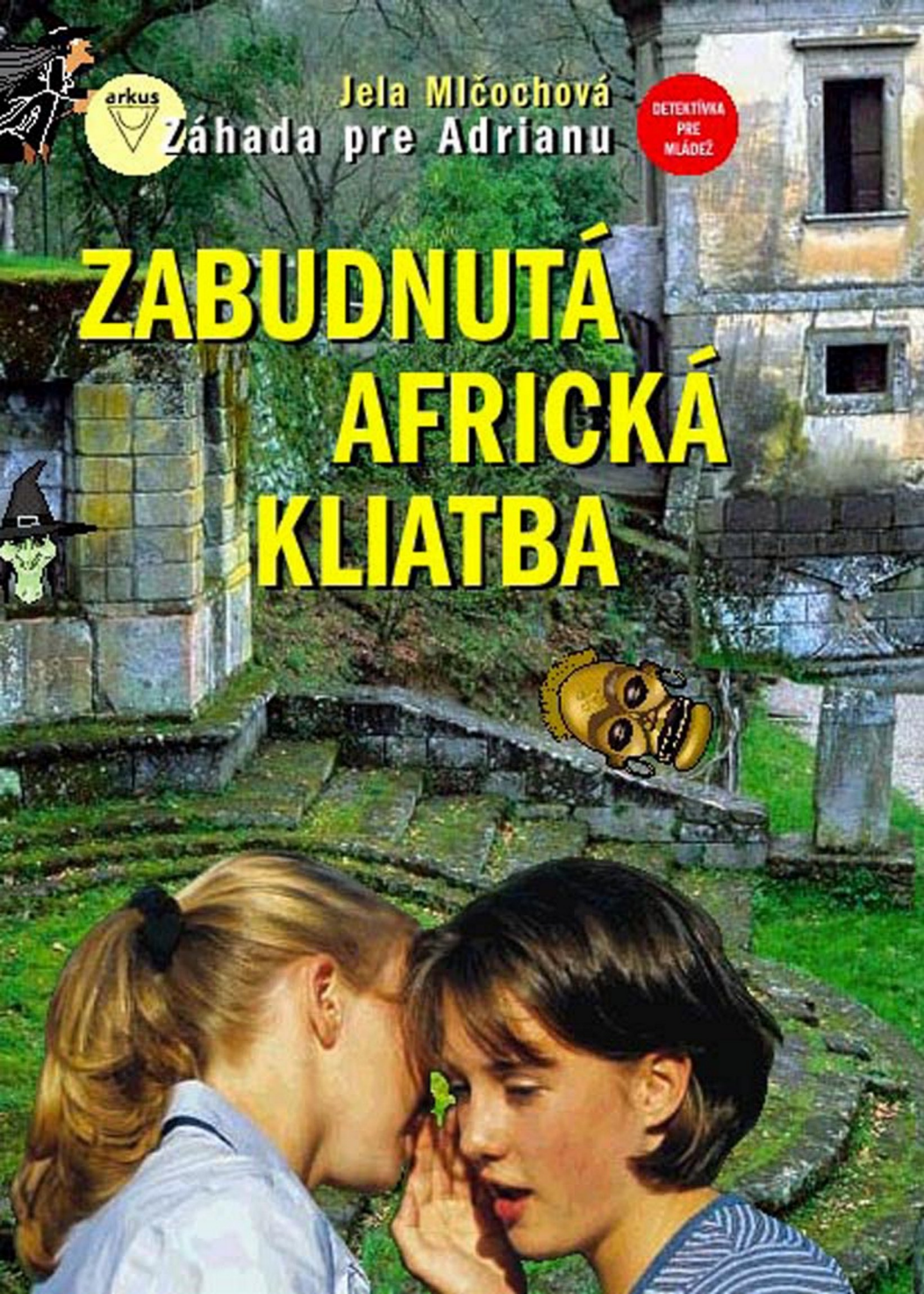

arkus

Jela Mičochová
Záhada pre Adrianu

DETEKTIVKA
PRE
MLÁDEŽ

ZABUDNUTÁ AFRICKÁ KLIATBA

Jela Mlčochová

Zabudnutá africká kliatba

Copyright © Jela Mlčochová, 2004
Cover design © Ružena Danayová, 2004

vydarkus@vydarkus.eu
www.vydarkus.eu

Vytvorenie elektronickej verzie Dibuk, s.r.o., 2011

15. septembra 1944

Naša piroga pomaly pláva v kalnej červenkastej vode. Je horúco, vo vzduchu bzučia milióny múch a čierne chrbáty veslárov sa lesknú potom. Brehy rieky sú ukryté v nepreniknuteľnej záplave zelene. Neviem, či oči sa skrývajú za oponou spletenou z hustých kríkov, listov a lian, iba na vetvách, visiach až do vody, zbadám niekoľko drobných vtákov, ktoré nás ostražito pozorujú.

Loďka zamieri k brehu. Veslári naposledy napnú svaly... a za krátko sme na plytčine.

Vystúpim z pirogy, nohy sa mi chvejú. Dlho som sedel bez pohybu a svaly mi stuhli na kameň. Srdce mi však začína tlčiť rýchlejšie. Zkrátka sa dočkám splnenia svojho sna...

Každý z nás schytí do ruky mačetu a vnoríme sa do džungle. Konáre sú tu pospletané do neprehľadnej mäteže, každý krok si treba vybojovať. Slnko mizne nad korunami stromov, všade zavládne šero. Hrubé listy sa nám trú o kožu, ich dotyk páli ako oheň. Okolo nás v diabolskom tanci víri najrôznejší hmyz, pod nohami podchvíľou zočíme jedovatú stonožku, hmýriace sa červy či nespočetné pijavice.

No my aj tak napredujeme, bez oddychu sa predierame húštinami, preliezame zvalené ozrutné stromy, napoly zaborené do tlejúceho lístia či mazľavého bahna. Po čase však moji sprievodcovia naznačia, že pre nich sa cesta končí. S obavami sa dotýkajú amuletov, ktoré im visia na krku a ticho mrmlú zaklínadlá. Prišli sme na posvätné územie, kam môžu vkročiť iba vyvolení. Ďalej musím ísť sám, pretože domorodci sa boja krutej pomsty urazených duchov. Bez otáľania vyrážam na ďalšiu cestu. Čaká ma posvätný strom života a smrti, o ktorom som počul rozprávať celé legendy, a ktorý chcem vidieť na vlastné oči. Viem, že sa vystavujem riziku – medzi vyvolených totiž nepatrím. Som votrelec, a za to mi hrozí trest. Napriek tomu však pokračujem v ceste...

1. S kliatbami nie sú žarty

Čo si myslíte o kliatbach? Veríte? Neveríte?

Ja som neverila. Kliatba, prepána! Kto by už len veril?

Naša stará mama, pochopiteľne.

– Som na svete už dosť dlho na to, aby som vedela, že občas sa môžu prihodiť aj nepravdepodobné veci, – vyhlásila. – Na Sahare nasneží, v Grónsku rozkvitnú fialky, ba dokonca... – zvýšila hlas a vztýčila ukazovák, – ba dokonca úradník sa na človeka na pol úst pousmeje. Môže sa stať...

Akurát! Stará mama rada zveličuje.

Ibaže potom sa začali diať čudné veci. Napríklad, zjavil sa Joachim Engelbert. Nebolo by na tom nič zvláštne, napokon, zjaviť sa môže hocikto, lenže Joachim Engelbert je už roky mŕtvy, a tak to človeku môže pripadať trochu neobvyklé.

No nešlo iba o toto. Ani s filmovaním nebolo všetko tak, ako by malo byť. Filmári sa totiž rozhodli, že nakrútia Snehulienku. Rozprávka, poznáte. Ibaže pán režisér z nej chcel urobiť horor. Čudný nápad, namojdušu. Priniesol nepríjemnosti, a dokonca ešte skôr, než sa zjavil Joachim Engelbert.

No najskôr tu bola tá kliatba. Prastará africká kliatba, ktorá sa z rovníka preniesla až k nám. Teda, nie teraz, už dávnejšie, lenže potom sa na ňu akosi zabudlo.

A tak spočiatku všetko vyzeralo nevinne. Len stará mama mala pocit, že niečo nie je v poriadku

– Adriana, rozumieš tomu? – spýtala sa. – Ako môže ktosi spievať v dome, kde nikto nie je? Čo je to za hlúposť?

Pokrčila som plecami. Ako to mám vedieť?

Stará mama vzdychla a znova začala čítať list od tety Alice, ktorý prišiel dnešnou poštou. Teta Alica, sestra mojej starej mamy, písala, aby sme na pár dní prišli k nej, lebo by sa s nami rada poradila o niečom dôležitom.

Možno si pomyslíte, že som prišla o rozum, ale pravdou je, že v mojom dome niekto v noci spieva. Iste uznáte, že je to zvláštne, najmä ak vezmeme do úvahy, že tu bývam celkom sama, a teda

v dome okrem mňa nikoho niet.

– Jakživ som nečítala väčší nezmysel! – rozčertila sa stará mama, keď vari päťdesiatykrát dočítala list. – Tá Alica! S tou jej poverčivosťou je to čoraz horšie. Stále okolo seba vidí niečo nadprirodzené. A pritom zrejme zabudla vypnúť televízor.

– Mali by sme sa tam ísť pozrieť, – vyhlásila som.

Mňa ten list potešil. Tajomný spev, dajsamisvete! Teta Alica je ozaj veľmi poverčivá, ale všetko sa iste vysvetlí. Predo mnou však bolo pár dní v Ružovom zákutí!

Aby ste rozumeli – Ružové zákutie sa volá dom na vidieku, v ktorom teta Alica býva vari odjakživa. Je to fantastická stará budova, ukrytá medzi ružovými kríkmi. Patrí k neďalekému kaštieľu Belasý mlyn, pričom obe stavby spája park so starými stromami a potôčikom, ktorý vytvára tajuplné zátišia. V Ružovom zákutí pôvodne bývalo služobníctvo z Belasého mlyna, kde zamladi pracovala i teta Alica. Keď panstvo po vojne Belasý mlyn opustilo, teta Alica zostala naďalej bývať v Ružovom zákutí a roky učila miestne deti hrať na klavíri.

Občas sme ju navštevovali. Bolo tam vždy ako v rozprávke. Teraz to malo byť o to zaujímavejšie, že obďaleč vznikli súkromné filmové ateliéry. Fantastické! Mohli by tam byť aj nejakí herci... Len ten list... nuž, fakt je trochu čudný.

– Možno sa z toho vyklúje nový prípad, – podotkla som. – Prípad spievajúceho ducha, napríklad.

Popravde, niečo tajomné by som uvítala. Ak ste to náhodou ešte nepočuli, chcem sa stať kriminalistkou. Ako Mejkpísová. Viete, tá z toho televízneho seriálu. Moje rozhodnutie je pevné, napokon, mám dvanásť rokov a v takom veku by človek mal mať o svojej budúcnosti jasno. Vyriešila som už dva prípady... teda, vyriešili sme ich spolu so starou mamou, lebo moja stará mama, zanietená záhradkárka s hlavou plnou pestovateľských nápadov a experimentov, ktoré robí v záhrade za naším domom, vlastní zároveň i fantastický nos na páchatel'ov. Ako pes... hoci práve náš pes Aladin to veľmi s páchatel'mi nevie, aj keď pôvodne pracoval pre políciu. Bol však taký dobrák, že aj zločincom nosil papuče...

– Prípad spievajúceho ducha, hm... – mrmlala stará mama. – To znie zaujímavo!

A bolo rozhodnuté. Nechali sme doma celú rodinu – teda mamu s ockom a obe moje sestry – a vybrali sme sa na vidiek do Ružového zákutia, aby sme zistili, čo sa tam vlastne robí. Tešili sme sa, že to bude príjemný výlet.

Mýlili sme sa.

Pretože – a to mi verte! – s kliatbami naozaj nie sú žarty.

2. Gróf Drakula

Dýka sa zaleskla vo vzduchu ako slnečný lúč.

– Ak neurobiš, čo od teba žiadam, prebodnem ti srdce! – zaspela kráľovná a v jej čiernych očiach vzbĺkla čudná žiara.

– Spoločnite sa, Vaše Veličenstvo, – zabľabotal sluha a zaspätkoval. – Všetko splním. Do posledného písmena.

Polená v krbe zapraskali, oheň vzbĺkol fialovým plameňom a celá miestnosť sa ponorila do tajomného šera.

Kráľovná si sluhu premerala pozorným pohľadom, potom ukryla dýku v záhyboch širokého plášt'a.

– Verím ti, – prikývla. – Ale pamätaj – ak nesplníš príkaz, tak... – zmĺkla a žiara v jej očiach sa zintenzívnila.

– A v ľudskej mysli sa zrodilo zlo, – povedal Rozprávač, urastený muž s mandolínou v ruke. – Nikto to nepostrehol a nezahatal mu cestu. Dostalo sa na svet, mocnelo a zakrátko bude plodiť ďalšie a ďalšie zlo...

Polená znova zapraskali a z ohňa vyletel roj fialkastých iskier.

Po chrbte mi prebehli zimomriavky. Z komnaty pred mojimi očami dýchal mráz a hoci oheň v kozube blčal čoraz silnejšie, vzduch okolo mňa sa navidomoči ochladzoval.

Prichádza zlo...

– Stop! – zvolal režisér. – Beriem!

V miestnosti sa ozval potlesk. Kráľovná sa unavene spustila

do kresla a predtým vyľakaný sluha jej podal pohár s minerálkou. Vzápätí zhasli reflektory a komnata v kráľovskom paláci po-temnela. Na scénu vybehli rekvizitári a začali premiestňovať jednotlivé kusy nábytku.

– Podme, – povedal môj nový kamarát Richard, syn majiteľa ateliérov, o rok starší odo mňa. – Dnes tu už nič zaujímavé nebude.

Len pomaly som sa vracala do normálneho sveta. Zrazu som zbadala to, čo som si predtým nevšimla: kamery, reflektory, dievča s klapkou v ruke, režiséra v okuliároch a scenárom v ruke...

Vyšla som za Richardom von. Pod pazuchou som zvierala scenár pripravovaného filmu. Na chodbe sa práve rozsvetcovali biele guľovité svietidlá a panoval tam poriadny ruch. Ľudia pobiehali sem a tam, dievča v minisukni nieslo podnos s kávou, z neďalekej šatne zaznieval ženský smiech, kdesi búchali dvere.

Z hlbín chodby sa vynoril nízky muž v pruhozanom svetri.

– To je Adriana, otec, – predstavil ma Richard. – Je na návšteve v Ružovom zákutí. Predpoludním sme sa stretli v parku, a tak som ju pozval na nakrúcanie.

– Vitaj, – usmial sa Richardov otec. – Ako sa má pani Alica?

– Podľa starej mamy s ňou čosi nie je v poriadku.

– Čo konkrétne? – zaujímal sa Richardov otec.

– To sme práve prišli zistiť! – vysvetľovala som.

Vyšli sme z budovy. Stmievalo sa. Blížila sa teplá letná noc.

– Vezmem vás autom, – ponúkol sa Richardov otec.

Nastúpili sme, auto sa pohlo a prešlo okolo bazénu. Vo vodnej hladine sa zrkadlili hviezdy. Reflektory auta osvetlili dva tiene, stojace vedľa schodíkov do bazéna.

Auto zastalo a Richardov otec vyklonil hlavu z okienka.

– Peter!

Tiene sa rozhybali a jeden z nich podišiel k autu.

– Môj brat. Pracuje v ateliéroch, – tlmene povedal Richard.

Peter bez slova nastúpil a auto sa zase pohlo. Osvetlilo druhý tieň, z ktorého sa vykľula štíhla dievčina s klapkou. Zdvihla ruku a zakývala nám. Nikto jej neodkýval.

– Nemal by si sa s ňou schádzať, – podotkol muž za volan-

tom.

– Je fajn, – povedal Peter a potom obaja zmlkli.

Auto sa po úzkej asfaltke hnalo k mestečku. Z okienka som videla iba rýchlo tmavnúcu oblohu, z ktorej sa na krajinu spúšťala noc. O chvíľu sa na pravej strane vynorila z hustného šera veľká stará budova obohnaná vysokým plotom.

Belasý mlyn. Na pozadí temnejúcej oblohy jeho strecha matne žiarila zvláštnym belasým prísvitom, ktorému vďačil za svoje meno.

V aute bolo dusno. Spustila som okienko. Priblížili sme sa k plotu. Cesta tu bola zlá, hrboľatá. Auto spomalilo.

– Ďakujem za zvezenie, – povedala som. – Vystúpim tu. Do Ružového zákutia je to cez park iba na skok.

Vtom som sa zháčila. – Niektó vykrikol!

– Nič som nepočul, – povedal Richardov otec.

– Aj mne sa niečo zdalo, – potvrdil Peter. – Zastaň, otec. Možno sa to ozve znova.

Auto zastalo a ja som váhavo otvorila dvierka. Odrazu sa mi do šera medzi starými stromami nechcelo.

Zavládlo ticho, iba z parku za Belasým mlynom sem doliehalo cvrlikanie svrčka.

– To bola reakcia na dnešné nakrúcanie, – usúdil Richardov otec. – Naozaj scéna, drásajúca nervy. Dýka a...

Prenikavý výkrik prerušil jeho slová.

– Áááááíííí...

Výkrik slabol vo večernom tichu, napokon zmlkol v plačlivom zavzlykaní.

Pozreli sme sa na dom za plotom. Vysoké okná svietili do tmy.

– Niečo sa tam robí, – stiesnene povedal Richard.

Jeho otec otvoril dvierka a vystúpil.

– Nerád leziem niekomu do súkromia, – povedal, – ale takéto výkriky nepočuť každý deň.

Pobral sa pozdĺž plotu a my za ním. O chvíľu sme prišli k bráne z ozdobných kovaných mreží. Bola odomknutá. Vošli sme dnu, po bielej cestičke sme kráčali k domu.

– Býva tam nový majiteľ, – povedal Richardov otec. – Vlastne staronový. Pred vojnou im to tu patrilo všetko.

– Tu predsa býval gróf! – namietla som. – Gróf a jeho dvaja malí synovia. Teta Alica mi to rozprávala vari tisíckrát. No gróf zomrel a synovia už dávno žijú kdesi inde.

– V Anglicku, – povedal otec. – Pred časom sa jeden vrátil.

– Aspoň sa s ním zoznámim! – potešila som sa.

– Ja som už mal tú česť, – uškrnul sa otec. – Stretli sme sa na jednom rokovaní. Neúspešnom, mimochodom.

Prišli sme až k budove. Mala mnoho oblúkov, výklenkov, stĺpov a masívne dvere, ku ktorým viedlo široké schodište. Okná na prízemí chránili hrubé mreže.

Vystúpili sme po schodoch a Richardov otec zazvonil. Dvere sa s tajomným zavŕzgáním pomaly otvorili.

Striaslo ma. Zrazu som si bola istá, že na prahu sa zjaví gróf Drakula a na pleci mu bude sedieť netopier.

3. Kto to kričal?

Vo dverách stál vyše päťdesiatročný muž s prešedivenou bradou a belasými, nepokojnými očami. V ruke držal knihu.

– Dobrý večer, – pozdravil Richardov otec. – Som majiteľ tunajších ateliérov. Už sme sa raz stretli.

– Spomínam si, – prikývol muž. Hovoril s cudzím prízvukom.

– Prechádzali sme okolo vášho domu a začuli sme výkrik.

Muž zažmurkal očami, akoby si nebol istý, či dobre rozumel.

– Výkrik? – spýtal sa.

– Zúfalý výkrik, – ozvala som sa. – Akoby sa niekto strašne preľakol.

– A vychádzal z vášho domu, – pridal sa Richard.

Muž začudovane pokrútil hlavou.

– Neviem, čo ste počuli. – Ukázal na knihu, ktorú držal v ruke. – Práve pracujem. Taký výkrik, ako hovoríte, by som určite začul.

– Počuli sme ho všetci. Dvakrát! – vyhlásila som.

Muž na mňa uprel svoje belasé oči.

– Ubezpečujem vás, že v mojom dome nik nekričal. – Odkášlal si. – A teraz ma ospravedlňte, mám prácu.

Ustúpil a zavrel dvere.

Nezostalo nám nič iné, iba sa pobrat' späť.

– Taká hlúposť, – šomral Richardov otec. – Už som si ani sám nie istý, či som to naozaj počul. Vyzeral som pred ním ako hlupák!

Mičky sme sa vrátili k autu a práve sme chceli nastúpiť, keď sa to ozvalo opäť.

– Áááááááá...

Bol to zúfalý, prestrašený výkrik, a vychádzal z domu, odkiaľ sme práve vyšli!

– Žena, – povedal Richard, – to určite kričala žena!

– A má strach, – dodal Peter. – Ten chlap klamal. Prečo?

– To by zaujímalo aj mňa, – povedal otec, – ale nemôžeme sa vrútiť do cudzieho domu a prehľadať ho!

– Možno si to predtým naozaj nevšimol, – nahlas uvažoval Richard. – Bol zabratý do práce... a teraz potrebuje pomoc!

Opäť sme sa pobrali k domu a zazvonili sme. Muž nám otvoril takmer ihneď.

– Niečo ste zabudli? – spýtal sa chladne.

– Ten výkrik sa ozval znova, – povedal Richardov otec.

– V tejto krajine máte zvláštne zvyky, – podotkol muž. – Večer sa mi dobýjate do domu a rozprávate nezmysly.

– To nie sú nezmysly! – nevydržala som. – Počuli sme kričať nejakú ženu. Možno sa vo vašom dome skrýva zločinec!

Muž pokrčil plecami, potom sa nečakane usmial a ustúpil nabok, aby sme mohli vojsť.

Vstúpili sme do chladnej štvorcovej miestnosti, zariadenej tmavým nábytkom. Na stenách viseli obrazy s portrétmi bledých mužov v čiernych oblekoch, zrkadlá i niekoľko škľabiacich sa masiek z tmavého dreva. Poznala som ich, s tetou Alicou som tu bola veľakrát, pretože občas sprevádzala turistov po kaštieli, ktorý bol roky múzeom. Vraj sú z Afriky, odkiaľ si ich priniesol gróf ako pamiatku na svoje dobrodružné cesty.

Tentoraz však bola známa miestnosť iná. Predtým bola opustená a bez života, teraz akoby sa nadýchla. A pritom jediné, čo sa naozaj zmenilo, bolo niekoľko roztvorených kníh a zopár papierov na stolíku pod oknom.

Tie tu predtým neboli.

– Robím si poznámky, – muž ukázal na zaprataný stôl. – Opäť vás ubezpečujem, že keby tu niekto kričal, iste by som si to všimol. Okrem toho, v celom dome je len jediná žena. Moja vlastná. Nemyslím, že by kričala. Pred chvíľou som s ňou hovoril. Mala výbornú náladu. Ale aby ste verili...

Nedopovedal, vyšiel z miestnosti.

– Ten človek je naozajstný gróf? – spýtala som sa.

– Volá sa Artur, – povedal Richardov otec. – A ozaj je gróf.

– Myslela som si, že grófi neklamú.

– Čoby neklamali, – Richardov otec sa tváril namrzene, akoby ho znova začalo hnevať, že sa do celej veci zaplietol.

Pristúpila som k oknu. Videla som odtiaľ cestu so stojacim autom, za ním spleť kríkov a hustú hradbu stromov, medzi ktorými prebleskovalo svetielko.

Ružové zákutie!

Pán Artur sa vrátil a viedol so sebou vysokú krásnu ženu s dlhými čiernymi vlasmi, ktorá niesla na rukách opicu.

– Moja žena Anna, – predstavil ženu pán Artur.

– Dobrý večer, – povedala žena s úsmevom.

– Všetko sa vysvetlilo, – dodal pán Artur. – Tu je vinník!

Ukázal na opicu, ktorá na nás vyvalila svoje obrovské čokoládovohnedé oči.

– Vari môže opica tak vrieskať? – spýtala som sa zarazene.

– Opice rady vrieskajú. Túto moja žena práve kúpala. Ukrutne sa bojí vody! Ale bola to moja chyba. Ani mi na um nezišlo, že by ste mohli vrieskanie opice pokladať za ženský krik.

A bolo po záhade.

Pocítila som sklamanie. No veď uznajte... opica!

– Asi za to môže horor, ktorý nakrúcame, – rozpačito povedal Richardov otec. – Keď sa mu človek venuje dlhší čas, nevidí veci v normálnych súvislostiach a za všetkým hľadá zločin.

– Nakrúcate horor? – začudoval sa pán Artur. – Zaujímavé!

– Tu je scenár, – ochotne som mu podala knihu, ktorú som dostala v ateliéroch.

Pán Artur vzal scenár, potom sa poobzeral okolo seba.

– Hľadam okuliare, – vysvetlil. – Bez nich neprečítam nič.

Všetci sa rozhládli, ale okuliarov nebolo.

– Asi som ich nechal niekde inde, – povedal pán Artur, a vtom sa stalo niečo neočakávané.

Opica využila chvíľu, keď sa všetci pozerali inam, naklonila sa k pánu Arturovi, schmatla scenár a s prekvapujúcou ľahkosťou sa s ním vyšplhala na skriňu.

– Mili! – skríkol pán Artur i jeho žena súčasne.

Opica si pritlačila knihu k chlpatej hrudi.

– Už aj mi to vráť! – povedal pán Artur a podišiel ku skrini.

Opica ho pozorovala a nehýbala sa.

Pani Anna otvorila dvere na chodbu.

– Fogass! – zavolala.

Do miestnosti vošiel ten najväčší chlap, akého som kedy videla. Valibuk! Bola to hora mäsa, zakončená krátkym tučným krkom, na ktorom sedela lebka holá ako koleno. Pod mäsitými lícami mal tenké, čudesne vykrútené fialkasté pery a jeho malé očka behali sem a tam po miestnosti, až sa zastavili na opici.

Mili zacúvala do kúta, potom preskočila na susednú skriňu. Fogass sa však nečakane mrštne rozbehol a obrovskou labou hravo schmatol opicu ešte počas letu.

Opica zapišťala a pustila scenár. S buchotom spadol na koberec.

– Prepáčte, – povedal pán Artur. – Mili sa občas správa nevyhovane. Odnes ju preč, Fogass.

Valibuk vzal opicu do náručia a bez slova vyšiel z miestnosti.

– Fogass je na nezaplatenie, – povedala pani Anna. – Bez neho by sme si neporadili.

Na chvíľu zavládlo ticho.

– Hovoríte bez cudzieho prízvuku, – trochu neobratne povedal Richardov otec pani Anne.

– Moji predkovia žili tu, – usmiala sa naňho. – A hoci som chodila do najlepších škôl, doma ma navyiac naučili váš jazyk.

A znova ticho. Už nebolo o čom hovoriť. A tak sme sa rozlúčili a vyšli sme von.

– Toho Fogassa som tu už videl, – povedal Richard. – Neskoro večer. Motal sa po parku s akýmsi malým dievčaťom.

– Nemyslím, že by mali so sebou nejaké dievča, – povedal Richardov otec a nastúpil do auta. – Viac ma však zaujíma to, že sme zbytočne stratili celú polhodinu.

Vykročila som po cestičke, vedúcej k Ružovému zákutiu. Mala som čudný pocit. Na celej príhode bolo niečo zvláštne...

Obzrela som sa. Za mnou sa týčil Belasý mlyn a za jedným oknom som zočila Fogassa.

Sleduje ma?

Po chrbte mi prebehol mráz. Rozbehla som sa a zakrátko som uzrela okná Ružového zákutia, prívetivo žiariace do tmy.

4. Africká kliatba

– Nie, nie, a nie! – zvolala stará mama. – Prepáč, Alica, ale ja tomu nerozumiem! Ak niekto kohosi zmláti, čosi ukradne... to je mi jasné. Gauner je gauner. Ak však niekto tajne vyspevuje v cudzom dome, musí to byť taký nevychovanec, akého si neviem predstaviť ani ja, a ja som si dosiaľ vedela predstaviť všetko okrem našej Adriany, správajúcej sa podľa bontónu!

Stará mama sedela v obývačke Ružového zákutia so svojou sestrou, tetou Alicou, gestikulovala oboma rukami a podchvíľou búchala po stole časopisom pre záhradkárov. Papagáj Rudolf III., dlhoročný spoločník tety Alice, ktorý býval v kletke pod oknom, starú mamu s obavou pozoroval a vždy, keď časopis zasvišťal vzduchom, zašiekral a zamával krídlami. Teta Alica, drobná stará dáma s belasými očami za sklami okuliarov, sa ustráchanie krčila na opačnej strane stola a v prstoch žmolila cíp obrusu.

– Lenže on tu nie je, – šepľala nervózne. – Je tu len ten spev.

– To súhlasí, – zafučala stará mama. – Spev je totiž všade, na